

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. M. A. F.**, nar. X,
státní příslušnost: X
bytem v ČR: X
právně zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. OAM-18507-13/TP-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaným došlo k aplikaci výhrady bezpečnosti státu, aniž by hrozba byla skutečná a do budoucna předvídatelná. Rozhodnutí má z tohoto důvodu za nezákonné, neboť způsob, jakým vyložil a aplikoval neurčitý právní pojem, není v souladu s nároky kladenými na rozhodování správních orgánů dle § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen "správní řád").
3. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, čj. 1 Azs 216/2016-41, č. 3596/2017 Sb. žalobce dovedl, že Nejvyšší správní soud v podstatě řekl, že výhrada bezpečnosti státu přichází v úvahu až v situacích, kdy chování jednotlivce vykazuje znaky trestných činů, které směřují buď přímo proti České republice (hlava IX trestního zákoníku), nebo proti jiným chráněným zájmům, a to v takovém rozsahu, z důvodů nebo způsobem ohrožující bezpečnost České republiky (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, čj. 1 Azs 216/2016-41, č. 3596/2017 Sb. NSS, bod 19).
4. Žalobce rovněž odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, zejména na rozsudek ve věci UQ a SI (spojené věci C-503/19 a C-592/19), podle kterého je třeba, aby závěr o ohrožení veřejné bezpečnosti byl učiněn na základě posouzení individuálních okolností, přičemž v případě vznesení výhrady ohrožení bezpečnosti státu je třeba závěr opírat výhradně o osobní chování účastníka řízení, jehož rozsah musí dosáhnout takové úrovně, že umožňuje učinit závěr o současném, skutečném a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto dále uvedl, že pojem ohrožení veřejné bezpečnosti je třeba ve vztahu ke směrnici č. 2003/109/ES vykládat restriktivně. Ne každé v úvahu přicházející narušení stability bezpečnostního prostředí dosahuje takové intenzity, že budou narušeny ty nejzákladnější hodnoty, na kterých stát jako takový staví vlastní existenci.
5. Podle žalobce hodnocení utajované informace musí jednoznačně nasvědčovat závěru, že tu je riziko ohrožení bezpečnosti státu přímo ze strany cizince, který o pobyt žádá, a které lze současně důvodně předpokládat. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2023, č. j. 51 A 91/2022-64, ve kterém krajský soud dospěl ke stejnému závěru. Žalobce má dále za to, že je-li mu předestíráno právě ohrožení bezpečnosti státu, musí tomu odpovídat jak rozsah daného nebezpečí, tak kvalita důkazů.
6. Žalobce podotkl, že otázku důvodnosti nebezpečí je třeba zkoumat nad rámec judikované povinnosti zabývat se věrohodností, přesvědčivostí a relevancí utajované informace. Otázku, zda je případné ohrožení zjištěné z informace skutečně dostatečně intenzivní, aby bylo možné uplatnit výhradu bezpečnosti státu, si musí posoudit správní orgán sám. Není tak vyloučeno, že např. správní orgán dostane informaci, o jejíž pravdivosti není třeba pochybovat, nic mu však nebrání v tom pobyt přesto povolit, protože si sám vyhodnotí, že nebezpečí není reálně nebo natolik intenzivní. Podle mínění žalobce je třeba trvat na dikci § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a zkoumat nejenom věrohodnost, přesvědčivost

a relevanci utajované informace, ale i to, zda cizinec představuje důvodné nebezpečí i v případě, že utajovaná informace je bez vad.

7. Podle žalobce je neakceptovatelné, aby fakticky „otestovaná“ a bezúhonná osoba byla odmítnuta s ohledem na informaci, která navíc nemusí být pravdivá či kompletní (jakkoliv toto není předmětem uvážení správních orgánů ani soudů), a vrhá pouze obecné podezření.
8. Žalobce dále uvedl, že se v průběhu svého pobytu v České republice, ani nikdy před příchodem do České republiky, nedopustil žádného protiprávního jednání ani jednání jinak závadového. Žalobce je umírněným X, který svou víru v běžném denním životě „nestaví na odiv“ a nevnáší ji do mezilidských vztahů. Jeho duchovní život se sestává v podstatě z pouhého navštěvování modlitebny v X, kde se schází s jinými X, neboť v regionu není mešita, a kde každý pátek pořádají modlitbu. Jelikož nemají X ani nikoho, kdo by plnil úlohu kazatele, střídají se dle toho, kdo má zrovna čas nějaké povídání připravit. Celé to přirovnal ke způsobu, jakým se setkávají protestanti v malých skupinkách na studium Bible po americkém způsobu. Žalobce případně nemůže ovlivnit, s kým na těchto skupinách přijde do kontaktu. Není mu známo, že by se v jeho okolí vyskytovali radikální X. Žalobce odmítá jakékoliv násilí a vždy kladl důraz na náboženskou toleranci a mezináboženský dialog, zejména mezi muslimy, křesťany a židy jakožto náboženstvími „abrahámskými“. Žalobce také sdělil, že to, že je X, neznamená, že je radikální či nebezpečný. Pokud by například původce utajované informace stavěl na nějakých náboženských výrocích či citacích X, žalobce zdůrazňuje, že při praktikování svého náboženství vychází pouze ze „standardních“ textů X. Bohužel umírněný i radikální X z povahy věci zkrátka musí vycházet z X a je pravdou, že některé verše mohou používat i subjekty radikální. Žalobce vyjadřuje obavu nad tím, zdali v případě těchto průsečíků je původce informace schopen vyhodnotit, zdali jsou výroky či citáty užívány v kontextu umírněném či radikálním.
9. Dále uvedl, že se sice účastnil demonstrací proti X ve vztahu k X v X a na X, avšak nikdy nepodporoval terorismus a vždy se vyslovoval pro mírové řešení konfliktu. Žalobce poukázal také na to, že s ním není a nikdy nebylo vedeno řízení o zrušení dlouhodobého pobytu. Naopak i v případě, kdy by mu byl dlouhodobý pobyt udělen, bylo by možné v případě, že by ohrožoval bezpečnost státu, trvalý pobyt zrušit. Žalovaný pak vůbec neuvedl, proč by povolení trvalého pobytu mohlo ohrozit bezpečnost státu, když zde žalobce již je a má zde povolení dlouhodobý pobyt. Má za to, že povolení v jeho případě nemá žádný dopad na bezpečnost státu. Žalobce se rovněž domnívá, že k tomuto je třeba přihlédnout i při systematickém výkladu ust. § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V případě každého vstupu či pobytu na území je dle současné právní úpravy možné uplatnit výhradu bezpečnosti státu. Dle názoru žalobce je ust. § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zejména pojistkou, aby bylo možné trvalý pobyt zamítnout i osobám, které předchozí pobyt na území České republiky neměly (zejm. osobám, které o trvalý pobyt žádaly dle ust. § 66 nebo dle již zrušeného ust. § 67). V případě, že žalobce dlouhodobý pobyt na území má a tento mu nebyl zrušen, není v procesu rušení a dokonce mu byl v minulosti prodlužován, je žalovaný povinen tuto skutečnost zahrnout do svých úvah o tom, jaký následek by mělo povolení trvalého pobytu žalobci.
10. Dále žalobce namítal, že ohledně utajované informace žalovaný pouze ve spisu učinil záznam č. j. OAM-18507-8/TP-2024, dle kterého by žalobce mohl představovat ohrožení

bezpečnosti státu s ohledem na „náboženskou radikalizaci“. Podle žalobce je ovšem takové sdělení mimořádně stručné a obecné. Žalobci neumožňuje, aby přesněji uzpůsobil vlastní obranu proti jemu neznámým nařčením. Pokud má žalovaný skutečně dostát povinnosti sdělit podstatné důvody, musí jejich obsah být, pokud možno, natolik konkrétní, aby byla zachována aspoň určitá míra kontradiktornosti. Žalovaný se i při seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí omezil podle žalobce na poměrně stručnou větu, která svědčí o nesprávném přístupu žalovaného k otázce míry zpřístupnění utajovaných informací. Žalobce má za to, že ze strany žalovaného nebyl seznámen s hlavními důvody a jednáním, které jsou mu vytýkány, a nebyl mu tak poskytnut prostor, aby informovaně, věcně a přiléhavě rozporoval závěr o ohrožení bezpečnosti státu.

11. Žalovanému podle žalobce rovněž v daném případě nic nebránilo odtajnit alespoň části utajované informace, např. záznamy a protokoly o jeho vlastních výpovědích policejním orgánům (viz předchozí žalobní bod). Z těchto žalobce nemůže zjistit novou informaci, neboť se jedná o pouhé záznamy o tom, co on sám sdělil policejním orgánům. Dalo by mu to však jistou představu o tom, co by mohlo být relevantní, a k čemu by se měl vyjádřit v rámci své obhajoby. Stejně tak je možné žalobci předestřít např. ty části utajované informace, které se nachází volně na internetu nebo např. sdělit, zdali správní orgán vycházel z příspěvků na sociálních sítích, které psal žalobce, a z nichž tedy žalobce nemůže zjistit pro něj novou informaci.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný předně uvedl, že při vymezení pojmu bezpečnost státu vyšel primárně z právních předpisů, a nikoliv z dokumentů, které nejsou právním předpisem. Připomněl, že právě náboženskou radikalizaci žalobce výslovně označil za důvod, proč žalobce představuje hrozbu bezpečnosti České republiky, tedy bezpečnosti jejích obyvatel a demokratického zřízení a právního státu založeného na respektu k lidským právům a svobodám.
13. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2.2017, č.j. 1 Azs 216/2016-41, není podle žalovaného případný, neboť v něm řešené věci bylo cizinci odňato oprávnění k pobytu za účelem doplňkové ochrany z důvodu, že cizinec představoval nebezpečí pro bezpečnost státu spatřované v opakované majetkové trestné činnosti tohoto cizince. V případě žalobce však jde o kvalitativně jinou situaci.
14. Dále žalovaný uvedl, že utajovaná informace popisuje konkrétní jednání žalobce, přičemž již z charakteru, intenzity a délky jeho trvání je třeba dospět k závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky a dost možná nejen pro bezpečnost České republiky. To je podle žalovaného maximum, které žalovaný může na tomto místě sdělit. Žalovaný se domnívá, že jakákoliv bližší informace či specifikace jednání žalobce, která je v utajovaných informacích popsána, by mohla vést k ohrožení zdrojů informace.
15. K námitce žalobce, že otázku důvodnosti nebezpečí je třeba zkoumat na rámec judikované povinnosti zabývat se věrohodností, přesvědčivostí a relevancí utajované informace žalovaný uvedl, že mu není známo, že by mu zákon přímo ukládal, aby v textu odůvodnění rozhodnutí hodnotil podrobně věrohodnost či přesvědčivost utajované informace, která je podkladem pro jeho vydání. Žalovaný připomíná, že zákon o pobytu cizinců v § 169m odst.

3 stanoví, že v případech, kdy je podkladem pro vydání rozhodnutí utajovaná informace, z níž vyplývá, že cizinec představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky, se žalovaný má omezit na to, aby v rozhodnutí uvedl pouze odkaz na tuto informaci. Ustanovení § 169m odst. 3 je navíc ustanovením zvláštním ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud je žalovanému známo, judikatura se způsobem, na něž se žalobce odkazuje, vypořádává se samotným charakterem utajované informace, nevyžaduje však na žalovaném, aby se v textu odůvodnění rozhodnutí popisoval, jak moc je utajovaná informace věrohodná, jak moc individualizovaná a jak moc přesvědčivá je. Ostatně tím, že její obsah žalovaný nemůže zpřístupnit či jinak zprostředkovat, musí nutně i jakékoliv jeho vyjádření charakteru, povaze, původu utajované informace reflektovat tuto skutečnost.

16. K popisu skutečností, které podle žalobce mohly vést k nesprávnému závěru o jeho nebezpečnosti, uvedl žalovaný, že tento poněkud kontrastuje s obsahem utajované informace a konkrétními událostmi v ní uvedenými.
17. K poukazům žalobce na to, že s ním není a nikdy nebylo vedeno řízení o zrušení dlouhodobého pobytu, a na to, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl, proč by povolení trvalého pobytu mohlo ohrozit bezpečnost státu, když již zde má povolený dlouhodobý pobyt, žalovaný doplnil, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem vědeckého výzkumu s platností od 25.6.2019 do 15.5.2021. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu za výše uvedeným účelem byla žalobci prodloužena nejprve do 15.5.2023 a poté do 15.5.2025. Informaci získanou od bezpečnostní složky státu, které bylo přiřazeno číslo jednací V84/2024-OAM, žalovaný získal až v rámci řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, které bylo zahájeno na základě žádosti žalobce ze dne 26.6.2024. Ostatně o tom, že tuto informaci získal žalovaný až v roce 2024, hovoří pořadové číslo této informace. Mimo to nemá podle žalovaného smysl zahajovat řízení o odnětí pobytového oprávnění několik měsíců před uplynutím jeho platnosti, neboť hrozí, že by pravomocného zrušení platnosti nebylo možno dosáhnout ještě v době platnosti tohoto povolení. V každém případě žalobce dne 7. 1. 2025 požádal o prodloužení doby platnosti svého povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, a proto bude nutně tato otázka nebezpečí, které žalobce představuje pro bezpečnost České republiky řešena až v tomto řízení.
18. Žalovaný dále odkázal na Ústavní soud, který již v minulosti dovodil, že procesní omezení účastníků řízení spojená s legitimním zneprístupněním utajovaných informací musejí být vyvážena tak, aby byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalším ústavně aprobovaným zájmům [viz nálezy ze dne 12. 7. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 (N 113/23 SbNU 105; č. 322/2001 Sb.) nebo nálezy ze dne 6. 9. 2007 sp. zn. II. ÚS 377/04 (N 136/46 SbNU 283)]. Toto vyvážení je v daném případě zajištěno prostřednictvím správního soudu při přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 3116/21).
19. Z judikatury správních soudů, Ústavního soudu a ESLP také podle žalovaného vyplývá, že není jeho bezpodmínečnou povinností jako správního orgánu žalobci jako účastníkovi správního řízení zpřístupnit utajované informace či sdělit jejich obsah. Podle judikatury jde však o míru záruk, které právní řád účastníkovi řízení (zde žalobci) při rozhodování na základě utajovaných informací poskytuje (obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20). V případě žalobce je zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti

o vydání povolení k trvalému pobytu je jeho náboženská radikalizace, a to v rozsahu, který představuje riziko možného ohrožení bezpečnosti státu, a to mimo jiné i s přihlédnutím k současné geopolitické a bezpečnostní situaci v Evropě. Jde sice o konstatování do jisté míry obecné, avšak nejde o sdělení, které by například pouze citovalo zákonný důvod či by pouze v obecné rovině odkazovalo na zájem na zachování veřejného pořádku či jiný veřejný zájem. Ostatně v případě žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.2.2023, č.j. 10 Azs 284/2021-55, se jednalo právě o věc, kde byl žalobci před vydáním rozhodnutí sdělen pouze zákonný důvod, který vyplýval z utajovaných informací, a to totiž, že pobyt žalobce, občana Vietnamské socialistické republiky, na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky. Proto odkaz žalobce na tento rozsudek je podle žalovaného nepřipadný.

20. Žalovaný dále uvedl, že by postrádala ochrana utajovaných informací smysl, pokud by žalovaný žalobci nebo jeho právnímu zástupci jako osobám neoprávněným, sdělil jejich obsah. V tomto duchu ostatně rozhodl například Nejvyšší správní soud i v rozsudcích sp. zn. 10 Azs 270/2021 a sp. zn. 10 Azs 521/2021, jakož i Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 4. června 2013 *ZZ v. Secretary of State for the Home Department*, č. 300/11, kde soudní dvůr shodou okolností posuzoval použití utajovaných informací v rámci směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, tedy směrnici týkající se volného pohybu občanů EU a jejich rodinných příslušníků. Krom toho podle žalovaného z žádného rozsudku tuzemského soudu a ani z judikatury ESLP nevyplývá požadavek, že by měla být cizinci sdělována konkrétní jména osob nebo i dokonce jejich vztah k určitým osobám a skutečnostem, které lze považovat za nežádoucí z hlediska zajištění bezpečnosti státu. Správní orgány a ani soudy totiž dost dobře nemohou předvídat, na základě, jakých konkrétních skutkových informací by si cizinec dokázal konkrétní osoby či vazby identifikovat, pokud by mu mělo být naznačováno, jaké vazby či kontakty s cizí mocí jsou nežádoucí. To by samozřejmě mohlo vést k ohrožení plnění úkolů zpravodajské služby, nehledě na další nebezpečí, která by tím mohla třetím osobám vzniknout. Utajení informací o žalobcově náboženské radikalizaci je v jeho případě nezbytné z toho důvodu, že sdělení jejich obsahu v rozhodnutí nebo ještě před vydáním rozhodnutí by bylo nevýhodné pro zájmy České republiky. Ostatně to je také důvod, proč odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahuje podrobný popis skutečností nasvědčujících tomu, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce byl omezen na svých procesních právech důvodně. Žalovaný tedy dostal povinnosti seznámit žalobce s podstatou důvodů, v nichž shledává, že žalobce představuje nebezpečí bezpečnosti státu.
21. Závěrem žalovaný shrnul, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je plně v souladu s požadavky, které jsou na něj kladeny zákonem č. 326/1999 Sb. v § 169m odst. 3, respektive jde i nad tento rámec. Připomněl, že zákon o pobytu cizinců v ust. § 169m odst. 3 stanoví, že v případech, kdy je podkladem pro vydání rozhodnutí utajovaná informace, z níž vyplývá, že cizinec představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky, se žalovaný má omezit na to, aby v rozhodnutí uvedl pouze odkaz na tuto informaci. Ustanovení § 169m odst. 3 je navíc ustanovením zvláštním ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu. Ostatně tím, že její obsah žalovaný nemůže zpřístupnit či jinak zprostředkovat, musí nutně i jakékoliv jeho vyjádření charakteru, povaze, původu utajované informace reflektovat tuto skutečnost. Z tohoto důvodu není možné odtajnit ani ty části utajované informace, ve kterých jsou

kompileovány informace volně dostupné na internetu nebo které pocházejí ze sociálních sítí, jak to navrhuje žalobce.

22. Závěrem proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 6. 2024 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
24. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 5. 8. 2024 se podává, že žalobce k uvedenému dni nemá v rejstříku trestů žádný záznam.
25. Dle záznamu do spisu ze dne 3. 10. 2024, č.j. OAM-18507-8/TP-2024 bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 věta druhá správního řádu, dáno na vědomí, že v jeho případě je podkladem pro rozhodnutí také písemnost, která je podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávána odděleně mimo spis pod značkou V84/2024-OAM. Bylo konstatováno, že s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se žalobce s nimi seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán informoval žalobce alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají, a to, že z důvodu jeho náboženské radikalizace existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
26. Žalobce byl vyzván, aby se dostavil na pracoviště žalovaného k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se dne 21. 10. 2024 prostřednictvím zmocněnce seznámil s těmito podklady.
27. Žalovaný poté dne 12. 11. 2024 vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Vyšel hlavně z písemné informace mu poskytnuté bezpečnostní složkou, které bylo přiřazeno č.j. V84/2024-OAM (poskytnuta v režimu utajení stupeň „vyhrazené“), podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, odkázal na § 169m zákona o pobytu cizinců, dle kterého se tyto informace uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Shledal, že uvedené utajované informace popisují skutečnosti, ze kterých vyplývá, že žalobce může ohrozit bezpečnost ČR. V takovém případě je dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že uvedená utajovaná informace je jediným podkladem rozhodnutí, žalovaný dle judikatury není oprávněn ani povinen zkoumat pravdivost této informace, ale je povinen zabývat se její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 1/2015 ze dne 1. 3. 2016, a sp. zn. 9 Azs 81/2019 ze dne 29. 3. 2019, k otázce věrohodnosti pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 108/2013-74). Uvedl, že informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje určité skutkové okolnosti soukromého i veřejného života žalobce do detailu, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje nebezpečí pro Českou republiku. Uvedl, že informace jsou prosty názorů a domněnek, jejich obsahem je reprodukce konkrétních

skutkových zjištění, vyplývá z nich, že existuje důvodné nebezpečí pro Českou republiku z důvodu náboženské radikalizace žalobce. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce. Žalovaný také posuzoval přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, vyšel z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, dle kterého je v případě ohrožení bezpečnosti státu a ochrany pořádku zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život přípustný, výjimku by představoval pouze mimořádně závažný zásah. V případě žalobce není odnímáno pobytové oprávnění, pouze mu není vydáno nejvyšší pobytové oprávnění. V důsledku zamítnutí žádosti žalobce není povinen vycestovat z území České republiky, a proto je dopad rozhodnutí do života žalobce, a to jak soukromého, tak rodinného, již z podstaty zcela minimální. Dané odůvodnění považoval v souladu se zákonem, ba i nad rámec § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů (ve znění účinném ke dni zahájení řízení).
 29. Podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec ohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*
 30. Podle § 169m zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. (odst. 1) Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. (odst. 2) Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí. (odst. 3)*
 31. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území*

a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

32. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
33. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a tedy i pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, jsou zjištění, která jsou obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“) v ustanovení § 6 a následujících a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.
34. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit, se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.
35. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z ust. § 36 odst. 3 věty druhé s.r.s. vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
36. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušnou informaci bezpečnostní složkou státu.
37. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38 NSS konstatoval, že: „Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníku řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely.

Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.“

38. Žalovaný v tomto smyslu postupoval, když založil do spisu záznam ze dne 3. 10. 2024, ve kterém informoval žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Žalovaný je sám vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněn prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit.
39. Ve věci soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69) a jež klade důraz na vyvážení omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajené informace legitimně zpřístupněny.
40. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, mimo jiné uvedl:

„[14] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až a pouze soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).

[15] Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).

[16] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností.
41. Poté, co se soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil, dospěl k závěru, že tyto informace poskytly dostatečný skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Byly podle názoru soudu dostatečné pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

42. Stran přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.
43. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při trvalém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.)
44. Soud proto přezkoumával postup a důvody pro zamítnutí žádosti žalobce v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu utajovaných informací vedených žalovaným pod č.j. V84/2024-OAM, je seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru došel, tyto podklady soud považuje z hlediska daného závěru za dostačující. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje konkrétní jednání žalobce a okolnosti jeho náboženské radikalizace, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje nebezpečí pro Českou republiku. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v utajované informaci popsané aktivity žalobce směřují proti bezpečnostním zájmům České republiky, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho náboženské radikalizace.
45. Při vědomí shora citované judikatury, podle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019), nicméně musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci, se soud zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že je dostatečně určité popsáno konkrétní jednání žalobce, které je zasazeno do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsany v těchto informacích soud považuje dané informace za

dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o tom, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.

46. NSS k tomu také v rozsudku ze dne 7. 2. 2022 č.j. 10 Azs 438/2021-47 uvedl: „*Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).*“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2022, č.j. 8 Azs 230/2020-48, či ze dne 12. 3. 2020, č.j. 2 Azs 259/2019-28.
47. Pokud jde o vymezení a aplikaci pojmu „ohrožení bezpečnosti státu,“ má soud za to, že výklad tohoto zákonem o pobytu cizinců nevymezeného pojmu obsažený zejména na str. 3-5 napadeného rozhodnutí může ve vztahu k projednávané věci obstát, neboť jednání žalobce a jeho skutkové okolnosti popsané v utajované informaci, které žalovaný kvalifikoval jako náboženskou radikalizaci žalobce, lze nepochybně podřadit pod pojem „*důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu.*“ Výklad pojmu „bezpečnost státu“ provedený žalovaným v napadeném rozhodnutí a založený na vnitrostátních právních předpisech bere podle mínění zdejšího soudu v úvahu smysl a účel relevantní právní úpravy. Proto má soud za to, že žalovaný při výkladu ani aplikaci pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“ v projednávané věci nepochybil.
48. Soud má tak s ohledem na vše shora uvedené za to, že námitky žalobce týkající se utajovaných informací, na nichž žalovaný založil svůj závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu, důvodné nejsou.
49. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména na str. 5 - 6 napadeného rozhodnutí v rozsahu, který umožňuje jeho přezkoumání. Žalovaný zde správně vyšel zejména ze skutečnosti, že napadeným rozhodnutím nedošlo k žádnému odnětí pobytového oprávnění žalobce ani jeho důsledkem není nutnost území České republiky opustit. Měl přitom na paměti, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, je svobodný, bezdětný, zdravý a napadené rozhodnutí nijak nebrání jeho výdělečné činnosti na území České republiky. Soud se tak ztotožnil s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí a v podrobnostech na shora označenou část jeho odůvodnění odkazuje.
50. Pokud jde o námitku žalobce uplatněnou v rámci jednání spočívající v tom, že mu žalovaný nesprávně připisuje spolupráci s cizí zpravodajskou službou, je třeba konstatovat, že zmínka o takovéto spolupráci je obsažena toliko ve vyjádření žalovaného k žalobě, a to zjevně v důsledku chyby v psaní. Z obsahu napadeného rozhodnutí není pochyb o tom, že se žalovaný zabýval vskutku „toliko“ náboženskou radikalizací žalobce a na této své závěry o možné ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobce založil.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 5. března 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce